

YOUNG ADULT

NINA KENWOOD

VŠECHNO JE JEDNOU POPRVÉ

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

Pro Dana

NINA KENWOOD

VŠECHNO JE JEDNOU POPRVÉ

1. KAPITOLA

Není to ničí vina

Je Štědrý den a jako každý rok po obědě právě dohráváme scrabble (za slova s vánoční tematikou jsou bonusové body) a táta řekne, že si musíme promluvit. Mluví hlasem, který vždy signalizuje špatnou zprávu, a mně je jasné, že se mi buď chystá dát další přednášku o tom, že si mám udělat řidičák, nebo mi řekne, že si zase aktivoval účet na Twitteru. „Natalie, neříká se mi to lehce, ale my se rozcházíme,“ řekne.

„Kdo se rozchází?“

„Tvoje máma a já.“

Rozcházejí se. Ta slova mi připadají zvláštní a těžknou mi na jazyku.

„Rozcházíme se,“ řekne znovu táta, protože nikdy nedokáže odolat tomu, aby nezdůraznil to, co už jednou řekl.

Vtom do pokoje vejde máma. Kouše jablko. Zařekla se, že ovoce bude letos o Vánocích jejím jediným dezertem, protože do ledna chce shodit dvě kila, což mi teď samozřejmě dává větší smysl, protože už vím, že se připravuje na nový život.

„Vy se rozcházíte?“ ptám se a zachovám přátelský tón, který jim dává prostor, aby řekli, že *je to jen vtip*, pro případ, že by šlo o kanadský žertík. I když tedy nejsme zrovna rodina, která by si potrpěla na jakékoli žerty, zejména ne na ty nejapné a emočně zraňující, jako je tenhle.

Mámu moje otázka vyvede z míry, a než promluví, dlouho přežvýkává jablko, kterého má plnou pusu.

Ne, *nerozcházejí se*, není to tvar slovesa v přítomném čase. Oni se už ROZEŠLI! V minulém čase a s velkými písmeny. Není to nic nového. Tedy pro mě je to nové, ale oni už to vědí dávno. Už deset měsíců, abych byla přesná.

„Jak to myslíš, *deset měsíců*?“ S prasknutím zabouchnu svůj notebook, abych otázku zdůraznila. Ráda bych předstírala, že jsem ve chvíli před tímto zlomovým rozhovorem dělala něco velmi důležitého, ale ve skutečnosti jsem se dívala na video, ve kterém se kočka vyděsí při pohledu na sebe samu v zrcadle.

Máma je podrážděná. Říká, že neměla v plánu mi to říct teď a takhle. No jasně že to neměla v plánu. Jsou přece Vánoce.

„Vzpomínáš si, jak táta na začátku roku odletěl mimo Austrálii?“ zeptá se máma.

„Matně.“ Chci se rychle dopracovat k té části příběhu, kde mi oba vysvětlí, proč mi skoro celý rok lhali. Nebo k té části, kde mi objasní, kdy se přesně přestali mít rádi a jak je možné, že jsem si toho nevšimla.

„Matně? Natalie, byl jsem pryč měsíc,“ tváří se táta dotčeně. Sedí na starém sedacím pytli, ve kterém je málo výplně, takže táta je divně zabořený až na podlahu a koleno se skoro dotýká brady.

„No, jasně že si vzpomínám.“ Jel do Londýna, a jelikož naší rodinnou tradicí je kupovat si navzájem nevkusné turistické předměty, kdykoli někam jedeme, koupil mi tam ošklivé tričko s mírně zdeformovaným portrétem obličeje prince Harryho. To tričko je teď, hned po mém zeleném pyžamu s erbem koleje Zmijozel, které nosím do postele, mým druhým nejoblíbenějším kouskem oblečení.

„No, to odloučení jsme využili k tomu, abychom popřemýšleli o našem vztahu. A když se tvůj táta vrátil, vzájemně jsme se dohodli,

že už spolu jako manželé nechceme dál žít.“ Mámě se zalesknou oči dojetím, ale pak ten okamžik zkazí tím, že se znovu s hlasitým, spokojeným chrupnutím zakousne do jablka.

Je to všechno tak nechutně kultivované a nenucené – prostě jako by o nic nešlo. Nedá se to vydržet. Chci křik, slzy a drama. Chci, aby měl i někdo jiný než já pocit, že mu po hrudi dupe obr.

„Není to ničí vina,“ doplní ji táta, což je přesně to, co by řekl někdo, kdo na vině je.

„A takhle jste se rozhodli v únoru?“ Pořád doufám, že jsem tuhle část nějak špatně pochopila.

„Ano,“ řekne táta.

„Před deseti měsíci.“ I když to řeknu pomaleji a hlasitěji, nepřipadá mi to o nic skutečnější.

„Přesně tak,“ přikývne povzbudivě táta, jako kdybych se potýkala se složitou matematickou úlohou.

„Ale vždyť jste spolu celý rok žili.“

„Spali jsme odděleně,“ vysvětlí máma.

„Říkala jsi, že je to kvůli tátovu chrápání.“

„No, částečně ano. A částečně kvůli tomu rozchodu.“

„Ale... ale vždyť jsem vám právě oběma koupila stejné zástěry a vy jste řekli, že jsou *přesně takové, jaké jste chtěli*.“

„Ty zástěry přece můžeme dál nosit, zlato.“

„Ne, to teda nemůžete.“

Je tu plno důvodů k tomu, proč už to prostě nejde.

Jsme možná malá rodina, ale skvělá rodina. Každý by nám mohl závidět. Tak vezměte si třeba dnešek. Pohodové Vánoce ve třech nám jdou skvěle. Máme vánoční punčochy se svými jmény, díváme se na *Smrtonosnou past*, hrajeme scrabble, jíme tátovy domácí sladké koláče s mletým masem a s velkou pompou rozbalujeme jeden po druhém dárky. Posloucháme koledy, máme na hlavách santovské

čepice a děláme si bláznivé fotky. A teď nám do té naší pohody tím svým přiznáním hodili vidle!

Deset měsíců. Lžou mi už tak dlouho, že se mi na chvíli zamotá hlava, jak se to snažím vstřebat.

„My jsme s tátou pořád přátelé, Natalie. Dobří přátelé. Zůstaneme v kontaktu, jen už nechceme být manželé.“

Máma se zřejmě mylně domnívá, že jejich přátelství považuju za hodnotnou cenu útěchy. Ale to přece nedává smysl.

„A proč jste s tím tak dlouho otáleli?“ Chtěla bych být hysterická a brečet, ale jejich klid je závojem tlumícím můj narůstající vztek. Nejspíš je to součást jejich strategie. Nedovolit jí udělat scénu. Když zůstaneme klidní my, bude klidná i ona. *Všechno je jen tak velký problém, do jakého to necháme přerůst.* Tu poslední větu máma obzvlášť moc ráda používá, hlavně když zrovna nemám dobrou pleť a ona chce, abych šla ven mezi lidi.

K mému údivu se máma znovu chystá zakousnout do jablka, ale já jí ho vytrhnu z ruky.

„Můžeš na chvíli přestat jíst, prosím?“ Nemám už daleko k tomu, abych začala rvát.

Máma se pohne a sedne si vedle mě na gauč. Obejme mě kolem ramen a pohladí mě po vlasech, jako bych byla zraněné zvíře, které je třeba uklidnit. Chce se mi skřípat zuby, vymanit se z jejího sevření a utéct s řevem pryč.

„Chtěli jsme počkat, až dokončíš školu. V tak důležitém roce jsme tě nechtěli rozrušovat při studiu.“

„Máme tě moc rádi, zlato,“ řekne táta a posune se se sedacím pytle blíže. Na dřevěné podlaze to vydává nepříjemný prdivý zvuk a my všichni předstíráme, že nic neslyšíme.

„Takže jste mi celý rok lhali?“

„Nelhali jsme. Jen jsme trochu předstírali a neříkali všechno.“

„Vyhýbali jsme se nevyhnutelnému,“ řekne táta.

„Táta a já jsme se navzájem odcizili.“

„Chtěli jsme si být úplně jistí, než ti to řekneme.“

„Prostě to tak je a nedá se s tím nic dělat.“

„Hlodal v nás ale pocit viny z toho, že jsme ti to neřekli.“

Je mi jasné, že mají všechny tyhle fráze nacvičené. Možná si je napsali na papír a procvičovali před zrcadlem. Četli to jako scénář. *Vypadám dostatečně smutně?* představuju si, jak se máma ptá táty. *Trochu to zrychli, aby to znělo přirozeněji,* slyším ho, jak jí odpovídá. *A nezapomeň jí říct, že budeme pořád přátelé.*

„Není to ničím vina.“ Pokud táta chce, abych tomu věřila, měl by to přestat opakovat.

„Máme tě moc rádi,“ řekne máma.

Tohle mě rozhodně neutěší. Jsem jejich jediné dítě, musí mě přece mít rádi.

„S kým budu bydlet?“ zeptám se. Chci tím říct: *Perete se aspoň o mě?*

„Můžeš bydlet, s kým chceš,“ odpoví táta povzbudivým hlasem, jako by mi předával dárek.

To ale nebylo v plánu. Plán byl takový, že budu dál bydlet doma, v tomhle domě, s oběma rodiči, do té doby, než příští rok půjdu na univerzitu, a i potom. Prostě bych tu v dohledné budoucnosti ráda zůstala i nadále. V našem plánu neexistovala žádná časová hranice. Takový byl náš plán. Takový byl vždycky.

„Nechci se stěhovat.“ Hlas se mi trochu zachvěje, a místo aby zněl rozhodně, zní ufnukaně a žalostně.

„Zlato, ať se stane cokoli, vždycky budeš mít domov,“ řekne máma, což je jen jakási neurčitá formulace, která mě má utěšit, ale ve mně naopak vyvolá jen další otázky. Ať se stane cokoli? *Co by se ještě proboha mělo stát?*

„Budeš mít dva domovy,“ řekne táta svým nejoptimističtějším hlasem.

Ale já nechci dva domovy. Kdo by chtěl dva domovy? Domov má smysl jen v jednotném čísle. Dívám se na ně, na jejich stejné falešné úsměvy, které říkají *prosím rychle se přizpůsob naší hrozně zprávě*, a necítím nic než děs.

Tohle je konec mého dosavadního života – takového, jaký jsem doteď znala.

2. KAPITOLA

Moje plet' a další problémy

Byla jsem roztomilé dítě. Neříkám to proto, že bych se chtěla chlubit, ale prostě to tak je. Za mámou jednou přišla nějaká žena a zeptala se, jestli někdy neuvažovala o tom, že bych mohla být dětskou modelkou.

„Vaše dcera by se skvěle hodila do našeho katalogu. Má přesně ten vzhled, který potřebujeme.“

Ta žena měla na mysli katalog pro řetězec lékáren a *vypadat přesně tak, jak by potřebovali* pravděpodobně znamenalo vypadat průměrně a důvěryhodně, s mezerami mezi zuby, takže tu nešlo o nějaký velký půvab, ale o to, že můj obličej byl kdysi považován za fotogenický. Měla jsem lesklé tmavé vlasy, buclaté, ničím nezhyzděné tváře a jiskřivé hnědé oči. (Tak jo, nevím, jestli v nich někdy skutečně byly vidět nějaké jiskry, ale je docela dost možné, že v určitém světle ano.) Nejraději jsem měla fialové blýskavé tenisky a tričko s jednorožcem. Dokonce i moje jméno se dokonale hodí pro hezké dítě: *Natalie*.

A pak přišla puberta.

Dospělí se k pubertě staví, jako kdyby to byla hračka. Jakoukoli zmínku o ní vždycky doprovázejí vtípky a vědoucími úsměvy. Mluví se o mutování a ochlupení. Pokud jsem o tom vůbec někdy přemýšlela, předpokládala jsem, že prostě začnu nosit podprsenku a budu

se muset dopátrat, jak vlastně funguje tampon. Ale puberta, jak se ukázalo, byla obdobím prudkého útoku. Moje tělo se neskutečně a děsivě změnilo a já neměla ponětí, jak se s tím vypořádat.

Z postavy jako tyčka jsem se změnila v kombinaci boků, břicha, prsou, stehů a stří. Ani jsem netušila, že něco takového vůbec existuje. Dozvěděla jsem se o nich, až když se objevily na mém těle. Když jsem si je vygooglila, všechny informace se týkaly pouze těhotných žen. S hrozivě vypadajícími červenými čarami, táhnoucími se přes mé boky, spodní část zad a po vnitřní straně stehů jsem si připadala jako exot nebo jako zeď pomalovaná graffiti.

Jednou je zahlédla spolužačka ze třídy, když jsem se převlékala na tělocvik. Ukázala na můj bok a zeptala se: „Co se ti stalo?“ A já jí odpověděla: „Poškrábala mě kočka,“ a ona rozšířila oči hrůzou, ale uvěřila mi, protože přesně tak vypadaly moje strie – jako stopy po vražedných drápech divoké kočky.

Ale strie nebyly nic ve srovnání s mými beďary. Nejdřív šlo jen o pár pravidelně se objevujících pupínků, ale pak jich bylo víc a víc. A pak beďary, které se téměř přes noc změnilly v intenzivní cystické akné. Pod kůží na zádech, ramenou, krku a obličeji se mi vytvořily vystouplé, tvrdé hrboly připomínající šrámy. To není zrovna zajímavý příběh nebo tragédie, o kterých by lidé chtěli slyšet. Je to odpor-
né. Já jsem byla odporná a dlouho jsem se s tímto pocitem každý den probouzela.

Moje menstruace byla silná a velmi bolestivá a zvládnout ji mi připadalo jako práce na plný úvazek. Stále jsem si posedle kontrolovala oblečení, prostěradlo, spodní prádlo, džíný, gauč, sedadlo v autě, sedadlo ve vlaku – dívala jsem se všude, kde by mohla být vidět známka toho, co se se mnou dělo. Zadní část těla jsem si prohlížela v jakémkoli odrazu, který se mi naskytl. Byla jsem paranoidní z toho, že někde zanechám nějaké stopy. Beďary na ramenou mi občas praskly

a zanechávaly skvrny na tričku. Připadala jsem si nečistá, rozteklá a úplně jsem se vymykala kontrole.

Moje tělo byla totální katastrofa. Styděla jsem se tak, že jsem nechtěla vyjít ven, pokud jsem bezpodmínečně nemusela. Ne, bylo to vlastně ještě horší. Styděla jsem se za to, že *vůbec existuju*. Hrbila jsem se a snažila se skrýt každou část svého těla. Nenáviděla jsem, kolik zabírám místa, protože jsem ještě ke všemu vyrostla. Cítila jsem se obrovská a mohutná. Měla jsem pocit, že kamkoli jdu, všude se na mě dívají a vnímají mě přesně tím způsobem, kterým nechci, aby se dívali a aby mě vnímali. Dokonce i teď, když mám úplně tu nejlepši možnou pleť, je mi nepříjemné, když se mi lidé dívají do obličeje, a při očním kontaktu se cítím jako nahý.

Ve třinácti, čtrnácti a patnácti letech pro mě bylo těžké chodit do školy. V pátek večer jsem vždycky pocítila obrovskou úlevu. Uvolnila jsem se, lehla si na postel, zhluboka dýchala a ubezpečovala sama sebe: *Celé dva dny nemusím vyjít ven ani se setkat s nikým jiným než s rodiči*. Vnější svět byl místem, kde jsem byla neustále ve střehu a čekala jsem, kdy se někdo podívá na mou podřobanou pleť a nějak ji okomentuje. Vždycky jsem s sebou nosila nějakou knížku, abych měla záminku dívat se dolů, a ve třídě jsem mluvila jen zřídka, aby nikdo neměl důvod dívat se přímo na mě. Nechala jsem si narůst hodně dlouhé vlasy a padat je do obličeje, kdykoli to bylo možné. Pěšinku jsem si dělala pokaždé na jiné straně, a to podle toho, která polovina obličeje potřebovala více zakrýt. Zásadně jsem si nesedala do té části místnosti, kde bylo nejvíc světla. Na YouTube jsem sledovala stovky hodin videí s návody na líčení.

Na školních záchodech jsem se nikdy nedívala do zrcadla, protože jsem se nechtěla setkat s pohledem někoho jiného, ale neustále jsem nosila v kapse malé zrcátko, abych si mohla o samotě v kabině na záchodě pomalu, pečlivě a beze studu zkontrolovat obličej a zjistit,

jak špatně na tom jsem. Taky jsem si tam propašovala korektor a make-up a během dne je neustále znovu nanášela.

Akné bolí. Nikdo nemluví o tom, jak je to bolestivé. Tedy vlastně vůbec nikdo o akné nemluví. Bolel mě obličej, záda i ramena. Když do mě někdo vrazil, ucukla jsem bolestí. Když jsem se omylem dotkla bedaru na tváři, bezděky mi vhrkly slzy do očí. Musela jsem se plížit a manévrovat světem a snažit se, aby mě nikdo neviděl, nedotýkal se mě a vůbec si mě nevšímal.

Někdy kolem třináctého roku života se společně s bedary objevila i má nová osobnost. Zdráhavá Natalie. Natalie plná úzkosti. Zatrpk-lá Natalie. Neurotická Natalie. Nikdy předtím jsem taková nebyla a nebyla jsem doopravdy taková ani tehdy, ale protože mě takhle ostatní viděli, tak jsem se takovou stala.

Teď je mi už osmnáct, ale někdy se mi pořád chce vstát a zakřičet: *Tohle nejsem já.*

Tohle všechno je jen způsob, jakým jsem se na střední škole uzavřela do sebe. Chci tím říct, že jsem uzavřená i teď, ale dlouho jsem byla *extrémně* uzavřená.

A dokud se mi nezlepšilo akné na obličej, dokud jsem nepotkala Zacha a Lucy, dokud jsem se trochu nezocelila, byli rodiče tím jedi-ným, co jsem měla.

3. KAPITOLA

Něco nemravného na lavičce v parku

Den po vánočním debaklu jdu k Zachovi domů a bez zaklepání vejdu zadním vchodem. Se Zachem se kamarádíme už několik let a mně dělá dobře – i když bych to asi nepřiznala –, že můžu bez ohlášení vejít do jejich domu. Mám pocit, jako bych se díky tomu dopracovala na tu nejvyšší možnou úroveň přátelství.

„Ahoj,“ zavolám.

„Natalie.“ Lucy se objeví na konci chodby. Lucy a Zach už spolu oficiálně chodí devět měsíců, což je v našem věku dost dlouhá doba, prakticky manželství, ale stále si na to zvykám. Kdysi jsme byli trojlístek kamarádů – tři sobě rovné, oddané, ale platonické strany trojúhelníku – a teď se z nás stal bezhlavě zamilovaný pár (oni dva) a ta (já), která tráví sobotní večery focením svého zátylku v zrcadle, aby věděla, jaké to je vidět sama sebe zezadu.

Stále musím všechno přehodnocovat. Bude to filmový večer jako obvykle, nebo jim kazím rande? Když jednomu z nich prozradím své tajemství, dozví se to automaticky i ten druhý? Když se pohádají, musím se hned přiklonit k jedné straně, a nebo můžu případně později názor změnit? Jak přesně často o mně mluví, když tu nejsem? (Nesnesu pomyšlení, že by se o mně mohli bavit, ale taky nesnesu pomyšlení, že by to nedělali. Ráda bych byla jedním z nejdůležitějších témat

jejich rozhovorů, ale jen v případě, že by se bavili jen o mé vtípem sršící osobnosti.)

Zach se objeví za Lucy a natahuje si ponožky. Zach je měřítkem, podle kterého posuzuju všechny ostatní kluky. Zachovo chování, Zachovy způsoby, Zachův hlas, Zachova výška, Zachova štíhlá postava – je prostě takový, jací by kluci měli být, protože je to jediný kluk, se kterým jsem se dosud doopravdy skamarádila, a také ten nejlepší, kterého jsem kdy poznala.

Lucy pospíchá chodbou, aby mě objala.

„Stojí to za hovno,“ řekne. O svých rodičích jsem jí řekla včera večer.

Lucy umí krásně objímat. Je to můj nejoblíbenější člověk na světě, takže se cítím lépe, už jen když vidím její tvář.

„Moc mě to mrzí,“ řekne Zach.

„Díky,“ odpovím. Ráda bych řekla, že nestojím o ničí soucit, ale obecně mě docela těší, když mě moji kamarádi litují, a to obzvlášť z tohoto důvodu. Za prvé to znamená, že opravdu mám kamarády, kterým na mně záleží, což když jste někým, kdo ví, jaké to je nemít vůbec žádné kamarády, znamená opravdu hodně. Za druhé to, že se moji rodiče rozcházejí, je osvěžujícím způsobem normálně přijatelný problém. Je to mnohem méně nepříjemný druh problému, než když mám zanícený bedar, který je tak obrovský a odporný, že jsem kvůli němu upadla do deprese, takže nedokážu vylézt z postele.

Jdu za Zachem a Lucy dovnitř, když Zachova máma Mariella na jednu vyběhne z kuchyně, aby mě objala.

„Zlatíčko, jak se máš? Zach mi řekl o tvých rodičích. Ničeho se neboj, všechno bude v pořádku. A nikoho neobviňuj. Vztahy jsou těžké. Se Salem jsme se za ty roky málem rozešli nejméně čtyřikrát. Je vlastně zázrak, že jsme pořád spolu.“ Mariella je až přespříliš sdílná.

„Mami! Prosím.“ Zach mezi nás strčí ruku, jako by to mohlo slova jeho mámy zastavit.

„Uteč, Natalie,“ radí mi Zachův mladší bratr Anthony, který prochází kolem s přeplněnou sklenicí, ve které si míchá nápoj Milo. Zach má tři bratry a nutnost mít velké zásoby tohoto čokoládového sladového prášku, který se míchá s mlékem nebo vodou, jsem opravdu pochopila až po své první návštěvě u něj doma.

Zasměju se a odstrčím Zacha stranou, abych mohla Mariellu znovu obejmout. Mám podezření, že kdyby si měla vybrat mezi Lucy a mnou, zvolila by si mě, a to pomyslení mě těší víc, než si dokážu připustit. Nejsem sice u Zacha na prvním místě, ale u Marielly bych být mohla.

Uznání dospělých je už dlouho mou oblíbenou drogou.

Dům Zachovy rodiny je mnohem větší a luxusnější než náš. Jeho rodiče jsou mnohem bohatší než Lucyini a moji, i když to není něco, co bychom spolu někdy rozebírali. Je to ale evidentní. Je to vidět úplně na všem, počínaje jejich domem, přes fakt, že jeho rodiče dali všechny čtyři děti na soukromou školu, až po to, jak nám Zach vždycky navrhuje, abychom šli na film do IMAXu ve 3D, a to klidně i na nějaký ne moc dobrý, jen abychom se trochu pobavili.

V domě mají místnost, které říkají „doupě“, což je slovo, s nímž jsem se dosud setkala jen v amerických knihách a filmech a které jsem v tomhle kontextu nikdy předtím neslyšela vyslovit nahlas. V doupěti je obrovská televize, různé herní konzole a dvě velké staré kožené pohovky. Je to místo, kde můžou všichni sourozenci trávit čas, protože Mariella nemá ráda, když se kluci zdržují v jejím obýváku.

„Když je v jedné místnosti příliš dlouho víc dospívajících kluků najednou, začne to tam smrdět a ten smrad nikdy nevyprchá,“ tvrdí Mariella. Nevím, jestli je to pravda, ale *zní* to pravdivě, a pokud by to měl někdo vědět, tak určitě máma čtyř synů. A v doupěti to skutečně nějak divně smrdí – směsicí deodorantu, potu a jídla.

Usadíme se v pracovně. Lucy si sedne vedle mě a Zach na druhý gauč. Cítím, že je to z jejich strany záměr, aby zbytečně neupozorňovali na to, že tvoří pár, zatímco moji rodiče se rozhodli, že už pár tvořit nechťejí. My dvě s Lucy jsme bývaly nerozlučná dvojka a Zach byl ten, který stál trochu stranou. Nikdy nedokázal prolomit tu blízkost, kterou jsme k sobě cítily my dvě. Dokud... no prostě... dokud nenašel způsob, jak na to.

Lucy mi položí hlavu na rameno. Její vlasy mě šimrají na tváři.

„Co s tvými rodiči bude?“

„Táta se odstěhuje.“

„Aha. To je rychlé,“ řekne Zach.

„No, vzhledem k tomu, že se rozešli už skoro před rokem, to jde vlastně dost pomalu.“

„Kde bude bydlet?“ zeptá se Lucy.

„Pronajme si byt. V Port Melbourne.“

Nedokážu si ho představit v bytě. Byty se mi zdají být vhodné jen pro mladé lidi. Ne pro sedmačtyřicetileté muže, kteří rádi hrají šachy, vaří paellu a zpívají ve sboru. Anebo když na to přijde, byty jsou možná přesně pro takové lidi. Táta je teď svobodný. Začne se přes internet seznamovat a randit a já si budu muset projít bolestivým seznamováním se zdvořilými ženami, kterým budu ukradená stejně jako ony mně. Budu muset tátu vyfotit tak, aby se ta fotka dala použít na seznamce a on na ní nevypadal jako sériový vrah (což je těžké, protože se na fotkách nikdy neusmívá), a pak mu pomoci s jeho seznamovacím profilem, jestli v něm nejsou pravopisné chyby, protože teď nemá nikoho jiného, kdo by pro něj něco podobného dělal. Už vidím, jak se mi před očima odvíjí moje budoucnost – hodiny strávené úpravou seznamovacích profilů mých rodičů a jejich následným utěšováním poté, co je někdo zčistajasna odstrihne, nebo ještě hůř, když je obere o obrovské sumy peněz.

„Říkejte si o mojí mámě, co chcete, ale já aspoň vím, že by přede mnou nedokázala udržet tak velké tajemství,“ pronese Zach s pusou plnou křupavých sušenek Tim Tam.

To je pravda. Mariella toho napovídá víc, než by kdo mohl chtít o čemkoli vědět. Jednou nám vyprávěla o muži, se kterým žila, než potkala Sala („Nechával v umyvadle ostříhané nehty, a jestli tohle není známka sociopata, tak tedy fakt nevím, co je.“), o tom, jak ji chytili při krádeži v obchodě („Bylo mi dvanáct a sestřenice řekla, že odvede pozornost prodavače, ale neudělala to, a proto k nim dodnes o Velikonocích nechodíme.“), a také o tom, jak v té době viděla ducha („Starší ženu s bílými vlasy, která stála na konci naší postele, ale já jsem se nebála, protože jsem věděla, že její vztek je obrácený jen proti mužům, takže v nebezpečí byl jen Sal.“).

„Moje máma by tátu nikdy neopustila a ani by nedopustila, aby on opustil ji,“ řekne Lucy. A to je fakt pravda. Lucyina máma by radši přetrpěla padesát let opravdového neštěstí, než by se rozvedla, protože rozvod by si mohl někdo vykládat jako prohru a to slovo se v jejím slovníku prostě nevyskytuje. A to je doslova její formulace, ne moje. Lucyina máma každé ráno před snídaní uběhne deset kilometrů a na sobě má tílko s jasně viditelným nápisem „Nezastavuj se, když jsi unavený, zastav se až na konci svých sil“. Pracuje šedesát hodin týdně, řídí vlastní firmu, a když bylo Lucy asi dvanáct let, začala ji lidem představovat jako „moje malá diskuzní přebornice a budoucí právnička“, dokonce ještě předtím, než se Lucy přihlásila do školní diskuzní skupiny.

Lucyina máma je... no, není to s ní jednoduché.

Ale teď, když moji rodiče vyrukovali s touhle děsnou zprávou o rozchodu a skoro celý rok předváděli tuhle mistrnou šarádu, se už nemůžu uklidňovat myšlenkou, že moje máma je méně destruktivní než Lucyina nebo Zachova. Moje jediná životní výhoda je v tahu.

Ke všem mým dosavadním problémům se přidala i rozpadající se rodina.

„Nemůžu uvěřit, že jsme si toho nikdy nevšimli,“ pokračuje Lucy.

„Já sama nemůžu uvěřit, že jsem si toho nevšimla.“

Nemůžu se tím příliš zabývat, protože se mi z toho svírá žaludek stejně tak, jako když moc přemýšlím o své existenci a o tom, co se stane po mé smrti. Byl to můj okamžik prozření – rodiče rozhrnuli oponu a z toho, co jsem za ní uviděla, se mi udělalo špatně.

„Ale teď, když se podíváš zpátky, tak to vidíš, ne?“ zeptá se Zach a nasype si do pusy další hrst sušenek.

„Ne. Vždycky jsem si myslela, že jsou dokonalí, což znamená, že celá moje představa o tom, co vlastně znamená šťastný vztah, je nenávratně pryč. Potřebovala bych teď zajít do nějaké předmanželské poradny, abych se vyhnula svým vlastním budoucím manželským problémům předtím, než k nim vůbec dojde.“

Zach a Lucy si vymění pohledy ve stylu *jde to s ní z kopce*, ale já dělám, že to nevidím.

Vtom do místnosti vejde Zachův starší bratr Alex a za ním jeho kamarád Owen Sinclair.

Alexovi je devatenáct a právě dokončil první ročník učňovského oboru kuchař. Se Zachem jsou od sebe osmnáct měsíců, ale ve škole je dělil jen rok, protože Zacha po přestěhování z Perthu do Melbourne přesunuli na základní škole o třídu výš. Zachova role v rodině je: ten *chytrý*, ten *velmi úspěšný* a ten *nafoukanec*, co přeskakuje ročníky. Jsem sice jedináček, ale přišla jsem na to, že sourozenci mají tendenci zaujímat v rodině různé role. Alex je ten *nezodpovědný, který líbá všechny holky* a který *umí dělat vynikající gnocchi*. Jejich dva mladší bratři jsou ten *stydlný s tváří, které se nedá odolat* (patnáctiletý Anthony) a ten, který je *posedlý dinosaury a neustále na sebe upoutává pozornost* (dvanáctiletý Glen).

Alex prochází světem s lehkostí oblíbeného prvorozeného syna. Má sexy bejvalku a zdánlivě nekonečnou zásobu šedých triček s výstřihem do V a stovky lidí, které by mohl označit za své přátele. Je to ten typ všeobecně oblíbeného kluka, kterému se instinktivně vyhýbám.

Alexe nemám ráda. Ne, to není tak úplně pravda. Alex mi nikdy nic špatného neudělal. No, vlastně jednou mi nabídl poslední kousek pizzy a jindy zase procházel místností, když jsme se se Zachem o něčem dohadovali, a když šel kolem mě, pronesl: „Natalie má pravdu.“ Ale stejně Alexovi *nevěřím*, protože je to ten typ kluka, před kterým se mají holky jako já vždy na pozoru. Můj výchozí předpoklad je, že si o mně nejspíš myslí něco negativního.

Alexův kamarád Owen Sinclair je poněkud bezpečnější typ oblíbeného kluka, protože se očividně zabývá jen sám sebou. Nemyslí si nic špatného o jiných, protože myslí jen na to, co je dobré na něm. Je vysoký, s dětskou tváří a blond vlasy z věčného surfování na slunci, není komplikovaný a zdá se, že vůbec nemá ponětí o ničem, co se neděje přímo před jeho očima. Holky ho milují a on je taky. Jednou, za bílého dne, provozoval něco nemravného – nejsem si přesně jistá co – s dívkou na lavičce v parku. Umí hrát na kytaru a skoro vždycky zasměčovat do basketbalového koše. Někdy nosí vlasy v drdolu. A jeho prostřední jméno je Macaulay, protože film *Sám doma* mají jeho rodiče nejradši. To je všechno, co o Owenu Sinclairovi vím, což je to, co jsem buď někde zaslechla, nebo se nějak někde dozvěděla.

„Ahoj,“ pozdraví Owen a posadí se vedle mě. Jsem si celkem jistá, že mě a Lucy ještě nikdy přímo neoslovil jménem. Jsem si také docela jistá, že jsme se jeden druhému ještě nikdy nepodívali do očí. Owen Sinclair je jako slunce. Nikdy jsem se nedívala přímo na něj déle než jednu vteřinu.

„Ahoj,“ řekne Lucy.

„Ahoj,“ řeknu já.

„Co je nového?“ zeptá se Owen.

„Nic moc,“ odpovím.

„Super.“ Owen se opře o gauč a přejede po něm zezadu rukou, takže to skoro vypadá, jako by mě objímal. Tedy, jeho ruka mě *neobjímá*, ale kdyby z gauče sklouzla, tak by to tak na moment mohlo vypadat.

Trochu skloním hlavu, aby mě Owen viděl z mého nejlepšího úhlu. Po dvou kolech Accutanu, řadě lokálních krémů a po nalezení toho správného druhu léků je teď moje pleť tisíckrát lepší, než bývala. Momentálně už většinou beďary nemám vůbec, anebo v nejhorším případě jen sem tam jeden nebo dva, a pak jizvičky, které zakrývám make-upem. Na zádech, kde bylo akné úplně nejhorší, mám spoustu hlubokých, trvalých jizev (nenosím trička s velkým výstřihem vzadu, bikiny ani šaty bez ramínek), ale celkově se situace s mojí pletí zlepšila z nepřekonatelné a katastrofální na zvládnutelnou až téměř dobrou, na což ale občas zapomínám. Pořád vycházím z té katastrofální.

Když jsem se před lety schovávala v kabině na záchodě a neustále si kontrolovala obličej, zaslechla jsem Heather Hamiltonovou, dívku z mého ročníku, která má na Instagramu snad nejvíc sledujících, které opravdu osobně zná, jak bez okolků říká: „Nebýt té její příšerné pleti a velkého nosu, mohla by Natalie být fakt hezká.“ Několik dívek vzápětí proneslo, jako kdyby objevily Ameriku: „No jo, to máš pravdu!“ Je mi jedno, na co má Heather Hamiltonová jakýkoli názor, ale v tu chvíli mi na tom, co si o mně myslí, záleželo, protože to potvrzovalo všechno to, co jsem si o sobě myslela i já sama. Kdyby nebylo mé pleti... no, všechno by bývalo mohlo být úplně jinak. Mohla jsem být někým, kdo je sebevědomý, kdo si dělá dokonalá selfíčka, chodí na párty a účastní se konkurzů na divadelní představení, nebo se ze mě možná mohla stát dokonce nějaká menší cele-

brita na YouTube... *Mohla jsem být někým mnohem lepším.* Bylo mi čtrnáct, když to Heather řekla, a pořád na to nemůžu zapomenout. Zajímalo by mě, jestli na to budu myslet až do konce života. (S nosem se dá žít. Velké nosy můžou být i originální. Ale okolní svět mě ujistil, že akné mají jen padouchové a ztroskotanci.)

„Pojďme se podívat na nějaký film,“ navrhně Owen.

„Právě jsme si chtěli zahrát nějakou hru,“ namítne Zach, což je lež, ale jen poloviční, protože hraním stolních her opravdu trávíme spoustu času. Zach nemá Owena rád. Nejsem si ani jistá, jestli má vůbec rád Alexe.

„Fajn. Jakou hru?“ Owen vypadá, že se k nám upřímně chce přidat. Alex vypadá, že ho to moc nezajímá, ale taky nijak zvlášť neprotestuje.

Lucy se mi rychle podívá do očí. Podle jejího výrazu poznám, že si obě myslíme totéž: odkdy Alex a jeho kamarádi projevují zájem trávit čas s námi? Možná že teď, když jsme dokončily střední školu, jsme pro ně automaticky zajímavější. Nebo snad působíme dojmem zkušených a sofistikovaných dospělých. Anebo se kluci možná jen hrozně nudí.

„Zahrajeme si Resistance,“ navrhně Zach.

„Můžete nás to naučit?“ zeptá se Owen a podívá se na mě a na Lucy.

„To by trvalo moc dlouho,“ řekne Zach.

„Ne, netrvalo. Není to vůbec těžké,“ namítne Lucy. Se Zachem se nějakou dobu mezi sebou dohadují pohledem.

„Já vám to ukážu,“ řeknu.

Owen a Alex pak poslouchají, když jim vysvětluju pravidla, a já zvednu ruku, abych umlčela Zacha, který se mě snaží přerušit. Zach si potrpí na přesné dodržování pravidel hry, a tudíž na vysvětlení každého detailu.

„Tak jo, už to chápeme,“ řekne Alex, který leží na gauči na břiše a opírá si hlavu o polštář. Snažím se mu podívat do očí, aniž by to bylo nápadné. Je sjetý? Možná. Rozhodně se ale cpe spoustou našich čokoládových sušenek Tim Tam.

„Je nás moc. Bylo by lepší, kdybychom byli jen tři nebo čtyři,“ řekne Zach.

„Tak tuhle hru vynech,“ řekne Alex.

„Jdi do prdele.“

Zach a jeho bratři si často dost emotivně nadávají a vzájemně na sebe řvou. Každopádně si myslím, že to je z lásky. Ze sourozenců, a obzvláště bratrů, mám zamotanou hlavu. Během pár vteřin se obyčejná diskuze zvrtné ve rvačku. Pocházím z rodiny, která v pátek večer po večeri nadšeně sedí na gauči a poslouchá soundtrack k muzikálu *Hamilton*. Baví nás dokumenty o přírodě. Máme radost z nákupu v papírnictví. Telefony máme neustále zapnuté na tichý režim. Nevím, co si počít se vším tím hlukem, energií a fyzickou intenzitou Zachovy rodiny.

„My s Lucy budeme v jednom týmu a vy tři v druhém,“ řeknu.

„Vypadáš velmi sebejistě,“ řekne Alex.

„Však uvidíš,“ řekne Lucy.

A Alex vidí. Lucy a já snadno vyhráváme. Zach je nevrlý, protože Owen nerozumí pravidlům a Alex se o hru nezajímá natolik, aby se nějak zvláště snažil. Zach nerad prohrává, ale obzvláště nerad prohrává kvůli neschopnosti svých spoluhráčů.

„Dobře, tak dáme další kolo, ale tentokrát změníme týmy,“ navrhně Zach.

V týmu teď spolu budou Zach a Lucy a já se přidám k Owenovi a Alexovi. Vymluvím se, že musím na záchod, abych se podívala na svůj obličej, zkontrolovala si, jestli nemám mezi zuby jídlo a jestli na mém nose náhodou není něco, co by tam nemělo být. Vypadám

dobře. Je pro mě ale těžké věřit, že to tak zůstane i poté, co odejdu od zrcadla.

„Tak jo, nechte mě dělat strategická rozhodnutí a vyhrájeme,“ zašeptám, když se vrátím do pokoje a sednu si se zkrříženými nohama na podlahu.

„Takže co teď?“ zeptá se Owen.

„Dívej se a uč se.“ Umím být trochu panovačná, když jsem ponořená do hry.

„Už tomu rozumím. Teď mi to už půjde líp. Pomůžu vám,“ řekne Alex a natáhne se pro další sušenku.

„Dobře, tak mi řekni, jaký tah bychom podle tebe měli udělat, a já ti řeknu, jestli je to správně, nebo ne.“

„Odkdy jsi tak soutěživá?“ zakrouť Alex hlavou a usměje se, než se zakousne do sušenky.

„Natalie je nejsoutěživější člověk, kterého znám,“ pousměje se Zach, když nás zaslechne.

„Jo, říká ten, co mi jednou nakázal, abych odešla z jeho domu, když jsem ho porazila v Monopolech,“ podotknu.

„To je něco jiného. To jsou Monopoly. Nejhorší hra na světě,“ řekne Zach.

Alex se zasměje. „Zach se jednou rozbřečel, když jsem na Park Lane postavil hotel.“

„To mi ale bylo šest,“ zlobí se Zach.

„Ne, bylo ti nejmní deset,“ nesouhlasí Alex.

Popravdě řečeno jsme se Zachem soutěživí asi úplně stejně. Když jsem ve dvanáctém ročníku ztrácela motivaci ke studiu, občas jsem si ho představovala, jak je vzhůru pozdě do noci a pořád se učí, a v ten moment jsem pocítila přívál nové energie. Rádi jsme se navzájem provokovali k lepším výsledkům. S Lucy už méně. Jsem si jistá, že nenáviděla každý okamžik dvanáctého ročníku.

Momentálně se nacházíme v mrtvém období, kdy známe svoje ATAR skóre pro přijetí na vysokou školu, ale ještě nevíme, na jaký program nebo univerzitu jsme se dostali, což je stresující pro nás všechny, ale hlavně pro Lucy. Změní téma pokaždé, když se bavíme o univerzitě nebo o výsledcích zkoušek.

Všichni jsme dostali vysoká skóre. Museli jsme je dostat. Zach a Lucy mají velmi konkrétní ambice, on chce být lékařem a ona právničkou. Podle mě je to šíleně stereotypní (všichni premianti na naší škole na otázku, čím chtějí být, odpověděli, že doktorem, právníkem nebo inženýrem), ale aspoň mají nějaké cíle. Chtějí *něčím* být. Budou mít skutečnou práci. A peníze. Já nevím, čím chci být. Většinou jsem se jen dokázala přinutit k tomu, abych se ve škole dobře učila a aby mi to pomohlo zahnat všechny ty chmurné myšlenky, které mi našeptávaly „nikdo tě nemá nijak zvlášť rád“, „kromě školních úspěchů nemáš nic, co by stálo za zmínku“ a „máš obličej zrůdy“. Jako by každá jednička s hvězdičkou mohla nějak vyvážit každý beďar.

Ve dvanáctém ročníku jsem si vybrala australskou historii, literaturu, australskou politiku, psychologii a angličtinu. Takže předměty, které zvládám dobře, nemám v nich problém se čtením textů, psaním ani úvahami. Při výběru jsem se nudně řídila jen rozumem. Matematica a přírodním vědám jsem se vyhýbala, protože nepatří mezi moje silné stránky. Snila jsem o tom, že budu dělat divadlo, ale nikdy jsem nebyla dostatečně sebejistá, abych vystupovala na jevišti – kvůli příliš velké zaměřenosti na svůj obličej. Abyste se tam mohli postavit, musíte se cítit dobře, když se na vás někdo dívá. Takže jsem dělala všechno „tím správným způsobem“, abych získala „to správné skóre“, a teď čekám, jestli se dostanu na „tu správnou univerzitu“. Ale nic z toho mi nepomohlo dojít k závěru, kdo vlastně jsem nebo co chci opravdu dělat. Probudím se snad jednou ráno po opravdu vy-